

Bryr sig Gud om hur man mår?

Predikan hållen i Korskyrkan, Borås, av Micael Nilsson

Jag hörde en man på bilradion igår. Han talade om att man nu kunde skicka ut budskap i rymden för att söka en okänd mottagare. Nu kan vi sända ut våra DNA som koder ut i världsrymden. De kan berätta mycket om oss.

En gripande bild av en djup mänsklig förhoppning. Hoppet om att någon ska se oss. Någon som bryr sig. Någon som vill veta vilka vi är - och kanske hur vi har det.

Även om detta budskap nu skulle sändas till en helt okänd adressat. Någon, eller något, vi inte ens visste om. En högteknologisk flaskpost rakt ut i den ändlösa rymden.

För vi vill så gärna att någon ska bryr sig.

Själv låg han och sov i aktern med huvudet på dynan. De väckte honom och sade: "Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?" (Mark 4:38)

Det är mitt i stormen ute på Galileiska sjön. Vågorna slår in i båten, som är nära att fyllas. Gastkramade rädda lärjungar tycks helt utelämnade åt kaosmakterna. Det ser ut att sluta med undergång och katastrof. Och Jesus sover.

Vi fryser bilden. Har du någon gång befunnit dig i den båten? Den till synes bräckliga farkost som är din tro. Din tro mitt ute på öppet vatten när stormen blåser upp och du tycks nära lida skeppsbrott.

Du ber och kämpar och någonstans verkar det nästan som om Gud har somnat.

Det är i det läget lärjungarna ber sin bön: "*Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?*"

Det är så vår djupaste förtvivlan ändå finner sin väg till Gud. Kanske skulle vi också vilja ställa frågan i tidens mörka natt, då bomber faller, då världen på nytt rustar sig för krig, då sjukdom skördar miljoner människors liv, då barn svälter och miljön bryts ner, utan att världens ledare verkar ha några lösningar: "*Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?*"

På 16-1700-talet växer en teologisk skola fram som kallas deismen. Deismens förespråkare menade att det fanns en Gud, en Skapare, men att denne Skapare aldrig bröt in i vår historia eller i våra liv. Gud hade alltså skapat en värld som han inte längre brydde sig om.

Vilken skräckvision. En likgiltig gud... Som en ansvarslös far som satt barn till världen och sedan dragit sin väg.

Låt mig nu istället en stund berätta något om den Gud som hellre dog än levde utan dig.

Som reste sig upp och talade in i stormen, liksom han en gång ska tala in i den storm av hat, våld och iskall egoism som blåser över vår värld. Låt oss gå till en berättelse som förmedlar en helt annan gudsbild än deismens bild av den apatiske, likgiltige och oberörde guden.

Bibeltext: Luk 7:11-17

Vilken dramatik! Vad är det egentligen som händer den här dagen? Vad är budskapet i detta?

Och - jag måste undra - hur upplevde de människor detta som såg det ske med egna ögon.

Jag betraktar bilden. Det är en bild med många djup. Ju längre jag står där, desto fler detaljer ser jag. Det första jag ser är - naturligtvis...

En bild av sorg

Det drar ett sorgetåg genom Nain. En änka har förlorat sin ende son. Hon gråter de bittraste tårar en människa kan gråta. Hon gråter maktlöshetens och hopplöshetens tårar. Hon sörjer som bara en mor kan sörja sitt barn. Hon faller och faller och faller ner i ett bottenlöst mörker. Var finns tröst? Var finns lindring? Och var finns Gud?

Det drar ett sorgetåg genom Nain. Och det är inte första gången kvinnan måste gå den vägen. Hon minns för varje steg hon tar hur hon gått där förut. Den kvarblivna änkans vandring i sorgen efter sin livskamrat. Hon minns hur hon ofrivilligt måste lära känna ensamheten. Tystnaden kring frukostbordet. Att vakna, att leva och att somna ensam. Den tomma platsen i sängen invid henne. Hur alla vardagens självklarheter, som ingen av dem ägnat en tanke, efteråt framstått som skatter.

Nu går hon där igen. Varje steg är oändligt tungt. Hon begråter sin ende son. Finns det en svårare sorg än sorgen hos en mor som måste sörja sina barn?

Hon har så många frågor, men söker inga svar...

Det vore lönlöst. Allt hon kan är att gråta den maktlöses tårar. Och jag undrar: Var är Gud?

- *Mästare, bryr du dig inte om att hon går under?*

Det slår mig hur många gånger jag sett den bilden. Alla dessa gråtande kvinnor. Kvinnor som begråter sina män. Mödrar som sörjer sina söner. Vi har alla sett bilderna. De finns där överallt. Plötsligt möter de oss som ett slag i ansiktet en vanlig kväll i TV-soffan. Alla dessa bilder från platser där krig och terror dragit fram.

Det drar ett sorgetåg genom Nain.

Det drar många sorgetåg genom världen.

Ibland drar ett sorgetåg genom våra liv.

Vad är det för sorg du känner?

Är det sorgen efter någon du älskat?

En far, en mor, ett syskon, ett barn, en vän?

Sorgen du känner över ett svårt besked?

Sorgen över sjukdom, värk i kroppen eller annan svaghet.

Har du vandrat kvinnans väg genom Nain?

Har du gråtit hennes tårar? Upplevt hennes vanmakt?

Eller är det sorgen efter dina förhoppningar du känner?

Förväntningar som kom på skam. Du hade hoppats och trott. Men livet slog till, och glädjen dog. Du hade planerat och längtat, men dina planer kom på skam.

Kanske är det dig själv du sörjer.

Den sorgen kan vara stor och svår. Sorgen över våra egna svek och tillkortakommanden.

Sorgen över sina egna misslyckanden och livshaverier. Hur kan man leva med den sorgen?

En av Jesu närmaste vänner gjorde den erfarenheten. Petrus svek. När Jesus behövde honom som mest. Fast han inte ville. Men han svek. Och han grät. Maktlöshetens bittra tårar i sorgen över sig själv. Känner du den sorgen? Sorgen över dina egna svek.

Kanske att den bilden handlar om ditt liv.

Men jag står kvar, och bilden djupnar. Jag ser en ännu starkare bild. Jag ser...

En bild av medlidande

Nu sker någonting fantastiskt. Två folkskaror möts. Kvinnan, och hennes stora sorgetåg möter Jesus. En stor skara följer honom. Två grupper i så olika läge av livet ska snart stå ansikte mot ansikte med varandra.

Den ena gruppen är fylld av förväntningar.

Den andra gruppen har slutat tro.

Glädje och sorg möts i en trång gränd i Nain.

Livet innehåller en del sådana dramatiska möten. Mötet mellan glädje och sorg, i en trång gränd. Som när min syster för en tid sedan både förlorade sin (vår) mamma och födde sin dotter med några få dagars mellanrum. Det var sorg och glädje i en trång gränd.

Jesus stannar. Han ser kvinnans vanmakt och hopplösa tårar. Fylls av medlidande.

Bibeln säger någonting viktigt: Joh 1:18.

Jesus är den levande förklaringen av vem Gud är.

Om han är den perfekta bilden av vem Gud är då är Gud ingen likgiltig Gud. Då är Guds hjärta ett brinnande hjärta. Då är Guds kärlek en passionerad kärlek. Då tror jag på en Gud som kan bli berörd av nöd och sorg. Hon som undrat vart Gud var nu.

Tänk om hon bara visste!

Vilken förändring Jesus tillför bilden! Utan honom är bilden bara hopplös. Utan honom finns bara död. När han finns där blir det så annorlunda.

Varför ska jag bli en kristen?

För mig blir svaret enkelt: Om jag avvisar Jesus måste jag ju leva utan honom!

Utan honom när livet är fyllt av glädje, kommer glädjen att bli lika vilse som ett bortsprunget får. Glädjen finner inte hem. Vem ska jag säga mitt tack?

Utan honom när livet är tufft, och helvetets flammor tränger upp genom marken och bränner mitt liv. Utan honom, i livets slut, inför livets sista andetag. Jesus gör en sådan skillnad!

Han fylls av medlidande. Hans hjärta är inte hårt. Han måste stanna upp. Kan inte se bort och låta sorgetåget passera. Måste säga stopp. Måste gripa in. Fast ingen ens har bett honom om det.

Jag ser att bilden inte bara handlar om mänskligt lidande, om maktlöshet och mörker. Den handlar också om Guds kärlek, som vill beröra våra liv. Den bilden ger tröst. Men än en gång framträder nya djup Jag ser...

En bild av makt

Vilken dramatik! Kan vi någonsin föreställa oss vad människor tänkte och kände den där dagen? Sorgetåget stannar. Vad är det som händer där framme? De som går längst bak kan inte se. Han uppmanar en änka som sörjer sin ende son att inte gråta! Varför lägger han sig i? Vem tror han att han är?

Jesus går fram till båren. Det går ett sus genom folkmassan. Har hon det inte svårt nog ändå? Vad gör han? Vem är han?

Han talar till den döde. - *Stå upp!*

Ingen vågar andas. Så tyst har det aldrig varit i Nain.

Vad händer sedan? Den döde sätter sig upp.

Tumult. Kaos. Sådant sker inte. Några ropar ut sin rädsla. Andra prisar Gud. Vad är detta? Vem är denne man?

Det är en bild av Guds makt. Som ett blixtnedslag en nermörk natt. Ljuset bländar oss. Gud har makt. Han visar den på olika sätt. Jesus gick inte omkring och tömde gravgårdarna. Endast vid tre tillfällen demonstrerade han sin makt över döden. Hur han väljer att uppenbara sin makt är Guds sak, men Gud har makt.

Jag har mött människor som blivit av med svåra sjukdomar, med värk och elände, i ett enda mirakulöst ögonblick. Jag har mött andra som fått kraft att leva vidare - trots sin sjukdom. Jag

kan inte säga att det ena är större än det andra. Jag kan bara konstatera att Gud har många olika sätt att visa sin makt på.

Jag bad för min mor, men hon dog. Inte för ett ögonblick har jag känt att Gud svek.

Jag sörjde djupt men hela tiden i en märklig känsla av Guds närvaro och tröst.

Orkar du också ta in den bilden i din egen situation idag? Gud har makt.

Avslutning

Den berättelse vi tagit del av idag är framförallt en berättelse om Guds hjärta. Jesus liksom drogs till människor.

Det tycks som om han helt enkelt måste sätta sig ner vid brunnskanten med en trasig kvinna för att samtala med henne om hur hon ska finna frid med Gud.

Han måste stanna upp inför en lam man Betesdadammen och ge honom den hjälp han inte fått på 38 år.

När han möter begravningsföljet och ser en ensam mor berörs han kraftigt av hennes sorg.

Jesus lever ut en förklaring av vem Gud är.

Detta är Guds hjärta.

Det är viktigt för den kristna kyrkan att inte bara predika detta, med ord. Det är viktigt att vi också ge uttryck för Guds omsorg och medlidande. Det kan vi göra på många sätt. Bl.a. genom att möta varandra i förbön.